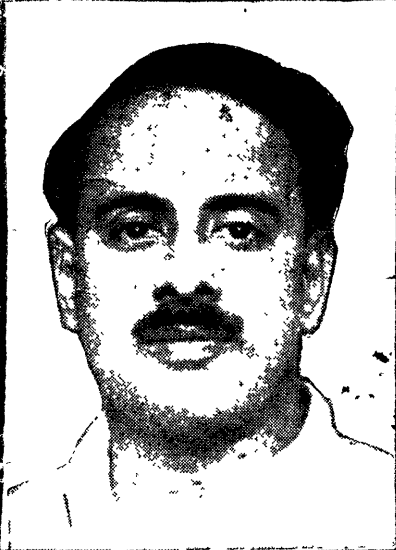

விகிதம்

★ அடிமைத்தனம் ★

0-1-6

அறிஞர்

ஈ. என். அண்ணாத்துரை. எம்.ஏ.

விதிக்கு அடிமைத்தனம்

சி. என். அண்ணத்துரை.

தூரிடு தூற்றூண்டுகள் அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்திடம் சிக்கிச் சீர் குலைந்திருந்த தாயகம் விடுதலைபெற்று விட்டதை உலகுக்கு உவகையுடனும், பெருமிதத்துடனும் அறிவித்துவிட்ட நாம்— அடிமைத்தனம் அடியோடு, பூண்டோடு அழிந்துவிட்டதா? இன்னும் ஏதேனும் நமக்குத் தெரிந்தும், தெரியாமலும் அடிமைத்தனம் நம்மிடம் இருந்துகொண்டு நம்மை ஆட்டி வைக்கிறதா என்று, நம்மை நாமே கேட்டுக்கொண்டாக வேண்டும்—கண்ணி பிடித்தாக வேண்டும்—காரணம் தெரிந்தாக வேண்டும். நாம் இதைச் செய்யாவிட்டால்—நமக்கு முழு வாழ்வும், புது வாழ்வும் சிட்டாது என்பது மட்டுமல்ல, நானிலம் நகைக்கும், அதோ பார்! விழிகளில்லாக் குருடன் விலங்கொடித்தேன் என்று வீரம் பேசுகிறான்! தன்மீது பூட்டப்பட்டுள்ள வேறு விலங்குகளை உணராமலேயே, என்று கேவி பேசும்.

எனவேதான், நாம் எதெதற்கு அடிமைப் பட்டிருந்தோம்—எதையெதை நீக்கிவிட்டோம்—மேலும் நீக்கப் படவேண்டிய அடிமைத்தனம் என்பதுபற்றி, நம்மிலே நேர்மையில் நாட்டமும், நெஞ்சில் உரமும் கொண்டவர்கள் சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டியது மிக மிக முக்கியமான கடமையாகிறது.

அடிமைத்தனம் ஒரு கூட்டுச்சரக்கு. அடிமைத்தனம் ஏற்படுவதற்கான காரணங்களை ஆராய்ந்தாலும், அடிமைத்தனம் என்பது ஒரு கூட்டுச்சரக்கு என்பது தெரியும்.

கந்தசாயிக்குக் கடும் ஜூரம், ஜூரத்தின் காரணமாகக் கை கால் பிடிப்பு, கண்ணில் பஞ்சடைப்பு, மார்பிலே வலி, இவ்வளவும் ஜூரத்தைப் போக்க மருந்திகிரார் மருத்துவர். ஜூரம் குறை கிறது—மறைகிறது—முகம் மலருகிறது. ஜூரம் போய்விட்டது வைத்தியரே! ஆனால் கை கால் பிடிப்பும், மார்பு வலியும் போகக் காணோம். மேலும் ஏதோ ஓர் வகை புது விதமான அலுப்பும் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கந்தசாயி கூறுகிறான் ஆம்பா கந்தசாயி! இப்போது நான், நாலு நாட்கள் கொடுத்த சூரணம் ரத்தைப் போக்கமட்டுந்தான். இனித் தரப்போகும் மருந்தினால் தான் கைகால் பிடிப்பும், மார்பு வலியும் அலுப்பும் நீங்கும், இரத்த சுத்தி ஏற்படும். புதிய பலம் உண்டாகும் என்று கூறு கிறார். நல்ல மருத்துவர் இதைக் கூறுவார். நல் லறிவுள்ள நோயாளி அதுபோலவே நடப்பார். ஜூரம் என்பது உடலிலே முள் தைத்ததுபோலத் திடீரென உடலுக்குள் புருந்தது அல்ல. முள்ளை எடுத்து விடுவதுபோல ஜூரநோயை மட்டும் நீக்கி விட— ஜூரம் என்பது கூட்டுச்சரக்கு. அடிமைத்தனமும் அது போன்றதே. அந்நிய ஆட்சி கடும் ஜூரம் போன்றது அது நீங்கி இப்போது.

விதிக்கு நாம் அடிமைப்பட்டது, அந்நியனுக்கு அடிமைப்பட்ட தற்குப் பலப்பல தூற்றுகளுக்கு முன்பே, விதி நமது பரய் பறை நோய்—பூர்வீகச் சொத்து, ஆஸ்ரமத்திலே பிறந்தது; அரண்மனையிலும், குடிசையிலும், சரி சமமாகப் பட்டந்த பழம் பெரும் நோய், ஜொலித்திடும் சாம்ராஜ்யங்களும், மணங்கமழும் கலை நயங்களும், காவியமும் ஒவியமும் வீரமும்—செல்வமும் மேலோக்கியிருந்த நாட்களிலேயே இந்த நோய், நம்மைப்பிடித்து ஆட்டிப் படைத்தது. ஆனால் புண்ணின் கெட்ட வாடை வெளியே தெரியாதிருக்க; பண்ணீர் கொண்டு அதனைக் கழுவீ புனுகு பூசி, மறைத்திடுதல்மோல, நாம் சாம்ராஜ்யச் சிறப்பு, கலை யழகு, எனும் பல்வேறு பூசுக வேலைகளினால் புண்ணின் கெட்ட வாடையைக் குறைத்துப் பார்த்தோம்— மறைத்துப் பார்த்தோம் போக்கிட முயற்சிக்கவில்லை.

விதி, கர்மம், வினை, தலையெழுத்து என்று பல்வேறு பெயர் களால் குறிக்கப்படும் இதினை, பழம் வியாதி என்று கூறுவது தவறு; பண்டைய நாட்களிலே; இருந்துவந்த பெரியவர்கள், தவச சிரேஷ்டர்கள், வேத விற்பன்னர்கள், விதியை நம்பினர்; விதியின் வலிமையையும், அதனை மாற்றிட மானிடனின் சிறுமதி யயன்படாது என்ற உண்மையையும் தத்துவமாகவும், உபமானத் தூடனும், கதை வடிவிலும், காவிய உருவிலும் கூறினரே

கசடனே! அவர்கள் கூற்றுப் பொய்யா? அந்த நாளில் அவர்கள் கண்ட தத்துவத்தைத் தகர்க்க உன்னை ஆகுமா? அதனைச் சீர்தேகிப்பது தகுமா? அதை ஒழித்தாகவேண்டும் என்று பேசும் அளவுக்கு உனக்குத் துணிவா? என்று கேட்கத் தோன்றும் பலருக்கு அல்ல—சிலருக்கு. ஆனால் அந்தச் சிலரும் நேரடியாகக் கேளார். பழங்காலத்திலிருந்து விதி எலும் தத்துவம் இருந்த காரணத்தாலேயே அந்தத் தத்துவம் நீக்கப்பட முடியாதது, கூடாதது; என்று யாரும் வாதிட முடியாத கனியும் அழகு வது காண்கிறோம்—அந்த அழகிய பழத்திலே பிறகு புழு நெளியவும் காண்கிறோம். மதுரம் தரும் பழமாயிற்றே, நமது தோட்டத்திலே கிடைத்த தாயிற்றே, இதிலே நெளியுது புழுவாக இருக்க முடியாது; பழத்திலே சுவை இருக்கும்; புழு எப்படி இருக்க முடியும் என்று யாராவது வாதாடுவார்களா? பழம் அழகு வதுபோல, மலர் கசங்கி, மணத்தை இழந்து பிறகு கெட்டவாடை கொள்வதுபோல, தழை சருகு ஆவது போல, கட்டிடங்கள் கலனாகிக் குப்பைமேடு ஆவதுபோல, பலப் பல தத்துவங்களும், ஏற்பாடுகளும் காலச சிறையிலே கிடந்து கிடந்து கெடுவதும், பல கேடுகளை உற்பத்திச செய்வதும், ஓயற்கையாக ஏற்படும் ஓர் நிகழ்ச்சி. இதனை உணர மறுப்பது உலகை அறியாதா போக்கு.

விதி, ஒரு நோய்; நெடுநாளாக மனித சமுதாயத்தில் இருந்து வருவது. அதன் பிடியும், வேகமும் குறைக்கப்படுவதற்கு மற்ற நாட்டினர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளின் அளவையும், திறத்தையும்விடச் சற்று அதிகமான அளவிலும், திறத்திலும் நாம் விதியெனும் நோயைக் குறைக்க அல்ல—வளர்த்திட வேலை செய்து கொண்டிருந்தோம். அதனால்தான் விதிக்கு அடிமைப் பட்டிருக்கும் நிலை, இங்கு மிக மிகக் கவலைதரும் அளவுக்கு இருக்கிறது.

கண் முன் நடைபெறும் பல நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணம் கண்டு பிடிக்கத் தெரியாத பருவம் குழந்தைகளுக்கு, ஆனால் காரணம் கண்டு பிடிக்கும் திறமை ஏற்படாவிட்டாலும் சிந்திக்காமலிருப்பதில்லை.

அன்பையும்—அன்னத்தையும் ஒன்றாகக் கலந்து, வானத்திலுள்ள நிலவையும் காட்டிக் குழந்தைகளுக்குத் தாய் சோறிடும் போது, குழந்தையும் நிலவைப் பார்க்கிறது. ஏதேதோ எண்ணத்தான் செய்கிறது. மழலை மொழியில் எதேதோ சொல்கிறது. எதேதோ கேள்விகளைக் கேட்கிறது.

யாரம்மா இவ்வளவு அழகான விளக்கை அவ்வளவு உயரத்திலே ஏற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த ஒரு விளக்கைச் சீர்தேகிப்பது தகுமா? அதை ஒழித்தாகவேண்டும் என்று பேசும் அளவுக்கு உனக்குத் துணிவா? என்று கேட்கத் தோன்றும் பலருக்கு அல்ல—சிலருக்கு. ஆனால் அந்தச் சிலரும் நேரடியாகக் கேளார். பழங்காலத்திலிருந்து விதி எலும் தத்துவம் இருந்த காரணத்தாலேயே அந்தத் தத்துவம் நீக்கப்பட முடியாதது, கூடாதது; என்று யாரும் வாதிட முடியாத கனியும் அழகு வது காண்கிறோம்—அந்த அழகிய பழத்திலே பிறகு புழு நெளியவும் காண்கிறோம். மதுரம் தரும் பழமாயிற்றே, நமது தோட்டத்திலே கிடைத்த தாயிற்றே, இதிலே நெளியுது புழுவாக இருக்க முடியாது; பழத்திலே சுவை இருக்கும்; புழு எப்படி இருக்க முடியும் என்று யாராவது வாதாடுவார்களா? பழம் அழகு வதுபோல, மலர் கசங்கி, மணத்தை இழந்து பிறகு கெட்டவாடை கொள்வதுபோல, தழை சருகு ஆவது போல, கட்டிடங்கள் கலனாகிக் குப்பைமேடு ஆவதுபோல, பலப் பல தத்துவங்களும், ஏற்பாடுகளும் காலச சிறையிலே கிடந்து கிடந்து கெடுவதும், பல கேடுகளை உற்பத்திச செய்வதும், ஓயற்கையாக ஏற்படும் ஓர் நிகழ்ச்சி. இதனை உணர மறுப்பது உலகை அறியாதா போக்கு.

எனம்மா அவ்வளவு சிறு சிறு விளக்குகள் உள்ளன? என்று கேட்கிறது.

அம்மா அந்தச் சந்திரனைப் பிடித்துத் தா? நான் பந்தாட வேண்டும் என்று கேட்கிறது இன்னொரு குழந்தை. நிலவையும் பார்த்துவிட்டுத் தன் அன்னையின் திருமுகத்தையும் பார்த்து. இரண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று யோசிக்கிறது இன்னொரு குழந்தை.

குழந்தை உள்ளத்திற் குழறி எழும் எண்ணங்கள் வேடிக்கையானவை—ஆனால் முடிவுகளில்ல; ஆசை அலைகள் அவை. மனித சமுதாயத்தில் குழந்தைப் பருவத்திலேயும் இதேபோலத்தான் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக்கும், இயற்கைக் காட்சிக்கும் சேதா ஒரு வகையான காணம் தேடி அலைந்து, பலப்பல விசித்திரமான காரணங்களை, விளக்கங்களை மனித சமுதாயம் எண்ணிற்று—பேசிற்று—நம்பலாயிற்று.

மனித சமுதாயத்தில் பாலப் பருவத்தில் கிடைத்த பல உண்மைகள், இன்று உண்மைகள் என்று உலகினரால் ஒப்புக் கொள்ளப்படுவதில்லை. பர்மாவை ஜப்பானியர் பிடித்தபோது, அவர்கள் வெளியிட்ட நோட்டுகள் எப்படி இன்று பர்மாவில் செல்லுபடியாகாதோ, அதுபோலச் செல்லுபடியாகாத நோட்டுகளைச் சேகரித்து வைத்துச் சிறு பிள்ளைகள் விளையாடினால், கேடு அதிகம் இல்லை; அந்த நோட்டுகள் செல்பலுடியாக வேண்டும் என்று வாதாடினால், நாட்டுக்கு எவ்வளவு பெரிய தொல்லை. அதுபோல மனித சமுதாயத்தின் சிறுபிள்ளைப் பருவ எண்ணங்களை—ஏற்பாடுகளை—தத்துவங்களை—விளக்கங்களை இன்னும் நம்பித்தான் தீரவேண்டும். அவைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும் என்று வாதிடுவது எவ்வளவு பெரிய கேடு என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். எதிர் பார்ப்பதற்கு நேர்மாறான நிகழ்ச்சிகளைக் காணும்போது, சாதிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் துவக்கப் பட்ட காரியம், நல்ல முயற்சிக்குப் பிறகும் முறிகிறபோது, போட்ட கணக்குப் பொய்யாகும்போது, விதைத்து முளைக்காத போது, நண்பர்களிடமிருந்து பகை கிளம்பும்போது, ஓவியம் தீட்டுகையில், வண்ணக் கலயம் உடையும்போது, வீணையை மீட்டும்போது நரம்பு அறுந்து, அறுந்த நரம்பு வேகமாகக் கண்ணில் பாயும்போது, இவைபோன்ற திகைப்பூட்டும் சம்பவங்கள்—மனதைக் குழப்பும் நிகழ்ச்சிகள் நேரிடும்போது, மனம் ஓடியமோ என்று மருளும்போது சேதேனும் ஓர் வகை ஆறுதல் தேவைப்படுகிறது. அப்போது விதியெனும் தத்துவம் வெற்றிச் சிரிப்புடன்

மாறிவிடக் கூடும். வீலையும் வித்தியாசமாகிவிடக் கூடும். அது மட்டுமல்ல, எடுத்துச் செல்லும் காசும் செல்லுபடி யாகாததாகி விடலாம்; குறையக் கூடும்; மறையக் கூடும்; இதிலே எது—எப்போது நேரிடும் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாது. இவற்றில் எதையும் தடுக்கவும் முடியாது என்றால், கடைவீதி செல்பவரின் கருத்தும் காரியமும் என்ன ஆகும்? இந் நாட்டு மக்களில், பெரும்பான்மையினருக்கு, வாழ்க்கைச் சந்தை இதுபோலவே அமைந்து விடுகிறது.

முயற்சி பலனளிக்காதபோது, திட்டம் தகர்ந்துவிடும்போது, நோக்கம் ஈடேறாதபோது, என் முயற்சி பலிக்கவில்லை; திட்டம் என் வெற்றி பெறவில்லை; நமது கணக்கு என் பொய்த்துப் போயிற்று; காரணம் என்ன என்று கண்டுபிடிக்க, ஆராய்ச்சி செய்ய, புதிய முயற்சி செய்ய, திருத்தம் தர, இந்த விதியெனும் தத்துவம், மனிதனை விடுவதில்லை. எவ்வளவோ பாடுபட்டோம் கடைசியில் பலிக்கவில்லை—நமது விதி அப்படி என்று எண்ணி ஏங்க வைக்கிறது. அவனுடைய திறமையும் தங்க ஆரம்பிக்கிறது, துயரம் எழுகிறது, அப்போது துதிக்கிறார்; ஏக்கம் பிறக்கிறது. அப்போது புராண, இத்திசை ஏடுகளிலிருந்து அவனுக்குக் கதைகள் படித்துக் காட்டப்படுகிறது.

இந்த விதியை வெல்ல, அல்லது முன் கூட்டியே தெரிந்து கொள்ள, மாற்ற, திருத்த, ஏதாவது செய்யலாமா என்ற ஆசை கிளம்பலாயிற்று. அதனைப் பூசாரிகள், சோதிடர்கள், மாந்திரீகர்கள் என்போர் பயன்படுத்திக் கொண்டனர், அவர்கள் வாழ்வு நடாத்த. பிறகு அவர்கள் அந்த வாழ்விலே கிடைக்கும் சுகத்தை ஆழக்க மனமின்றி விதியை மக்கள் நம்புவதற்காக: மேலும் மேலும் கற்பனைக கதைகளைக் கட்டிவிடலாயினர்—கடவுளின் மீது ஆணையிட்டு எதையும் பேசினர்—ஏழை ஏமாளியானான்.

விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்று வீம்பு பேசும் மனிதர்கள்! நான்முகன் ஒரு சிரம் இழந்து எதனால் விதியால் அவர் நான்மறை தந்தவராயிற்றே, அவரால் முடிந்ததா விதியைத் தடுக்க? அவர் பிசசை எடுத்தார், கையில் சிரத்தைக்கொண்டு—என்று கதைகள் கட்டினர். வழக்கு நிலத்தில் தவறிக் கீழே பழிந்து கால் முறிந்தவன், மீண்டும் அந்த வழக்கு நிலத்திலே ஆரம்பித்து மறுபடியும் மறுபடியும் வீழ்வது போலாயினர் பாடல மக்கள்.

ஆனால் உலகிலே பிகமிகச் சிறு தொகையினர்—போற்றினர் கள்—சீர்திருத்தக் கருத்தினர்—உலகைத் திருத்தும் உத்தமர்கள்,

சித்ததைச சிறையிட மறுத்தனர். சிந்திக்கத் தொடங்கினர் புத்தம் புதிய உண்மைகளைக் கண்டறிந்து கூறினர். உலகின் உருவம், இயல்பு, எண்ணம், ஏற்பாடு எல்லாம் மாற ஆரம்பித்தன தட்டை உலகு, உருண்டை ஆயிற்று. மேல் ஏழு, கீழு ஏழு லோகம் என்பது வெறும் கட்டுக்கதை என்பது விளங்கலாயிற்று. சூரிய—சந்திர தேவன், இந்திர தேவன், வாயு, வருணன், அக்கினி' என்ற தேவர்களெல்லாம் குடியிருந்துகொண்டு, குதூகலமாக ஆடிப் பாடிக்கொண்டு, சூரணங்குகளாம் அரம்பை, ஊர்வசி ஆகியோர் புடைகுழ வீற்றிருக்கிறார்கள் என்பதெல்லாம், சுவைமிக்க கற்பனை என்பது தெரியலாயிற்று. கண்ணுக்குத் தெரியாதிருந்த அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளைக் கண்டுபிடிக்கவும், கருத்துக்கு எட்டாதிருந்த கருவிகளை அமைக்கவும் முடிந்தது. பஞ்சாங்கத் துக்குப் பக்கத்திலே, அட்லாஸ் வந்து சேர்ந்தது வெற்றிச சிறப்புடன்.

“உலக அறிஞர்கள் பரப்பிய அறிவொளியினால் பழமை மூல பணி விலக துடிக்கிவிட்டது. காட்டின் நிலையை மாற்றி பமைக்கும் மாவுரர்கள், சமுதாயத்தின் நிலையைத் திருத்தும் தீரர்கள், அறிவுப் புரட்சியை நடத்திக் காட்டின் ஆற்றல் மிக்க கோர் தோன்றலாயினர்.” என்று எழுதிய எழுத்து பலப்பல நாடுகளிலே அழித் தெழுதப்பட்டது. அதனால் அல்ல; ஆற்றல் மிக்க வீரர்களால். பிரகு இவரும் என்று தீருமோ விதிக்கு அடிமைத்தனம், என்ற விசாரமாவது எப்படித் தோன்றும் விருக்கலாம்.

விதிக்கு அடிமைப் பட்டிருக்கும் நிலை நிச்சயமாக நாம் எதிர் பார்த்ததைவிட, விரைவில் ஒழியத்தான் போகிறது—அசையும், ஆட்டமும் கொடுத்துவிட்டது.

இப்போது மட்டும், இன்னும் எழுந்தாளரும், பேசாளரும், இசைவாணரும், படப்பிடிப்பாளரும்—அறிவுத் துறைக்குத் துரோகம் இழைக்காமல், மீண்டும் மீண்டும் விதிக்கு அடிமையாகும் வேதனைக்கு ஒரு இடாமல், அதற்கு ஆதாரமாக உள்ள கற்பனைக் கதைகளைக் கருத்துக்களைப் பரப்பாமல்—விதி பற்றிய எண்ணத்தை விடவேண்டிய அவசியத்தை, விதிக்கு அடிமைப் படாமல் இருந்தால், எவ்வளவு நலன் காட்டுக்குக் கிடைக்குமென்பதை, விதியை நம்பி, ஏழை எப்படி ஏமாளியானான் என்பதை ஈத்தன் எப்படி வஞ்சிக்கிறான் என்பதை, விளக்கத் தமது அறிவையும், திறமையையும் ஒரு பத்து வருஷ காலத்துக்குப் பயன்படுத்த முன் வந்தால்—நிச்சயமாக, உறுதியாகக் கூறலாம், விதிக்கு அடிமைத்தனம் ஒழிந்தே தீரும் என்று.

விதி என்றும், சம்மரைன், டார்பிடோ, விமானம், விஷப்புகை வெடிசுண்டு இவைகளைப் போன்ற படைக் கலங்களைக் கொண்டு இல்லை. அப்படிப்பட்ட படைக்கலங்களைக் கொண்ட ஒரு ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட நமக்கு, இந்த நாளில் சாதாரண எடுகள்—அதிலும் காலமெனும் செல்லரித்த எடுகள், அவைகளிலே காணப்படும் கருத்துக்குக் குழப்பம் தரும் கற்பனைகள், அந்தக் கற்பனைகளை நம்பிப் பிழைக்கும் கபடர்கள், ஆகிய இவ்வளவு படைக் கருவிகளை மட்டுமே கொண்டுள்ள விதிக்கு அடிமைத்தனம் என்னும் பழமையை முறியடிப்பது முடியாத காரியமல்ல; ஒரு பலமான தாக்குதல்—அறிவுப் பணி புரியும் பலரும் கொண்ட ஒரு கூட்டுப் படையினால் ஒரு அறப் போர்—ஒரு தன்னலமற்ற முயற்சி எடுத்தால் நமது நாட்களிலேயே மக்கள் வாழ்விலே நஞ்சு கலக்கும் இந்த அடிமைத் தளையை வீழ்த்த முடியும்—புது வாழ்வு மலர முடியும். செய்வோமா?.

இவ்வரிய சொற்பொழிவைப் புத்தக வடிவாக்க உரிமை தந்த திருசசி வானொலி நிலையத்தாருக்கு எமது நன்றி.